

РЕШЕНИЕ

№ 5487

гр. София, 23.09.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 46 състав,
в публично заседание на 17.05.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Красимира Желева

при участието на секретаря Станислава Данаилова, като разгледа дело номер **5422** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 156 и сл. от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс (ДОПК).

Образувано е по жалба на [фирма], ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление: [населено място], п.к. 1124, р-н С., [улица], [жилищен адрес] представлявано от В. Р. А., срещу Ревизионен акт (РА) № Р-22221019002762-091-001/11.12.2019 г., издаден от Териториалната дирекция на Национална агенция за приходите (ТД на НАП) – [населено място], потвърден с Решение № 651/23.04.2020 г. на Директора на Дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“ (ДОДОП), [населено място].

Развитите в жалбата оплаквания са за незаконосъобразност и необоснованост на атакувания РА, като постановен при неправилно установяване на фактите и непълнен анализ на събрания доказателствен материал и в нарушение на материалния закон и задължителната практика на Съда на Европейския съюз (СЕС).

Жалбоподателят излага доводи за съществени нарушения на административнопроизводствените правила, изразяващи се в необсъждаване в РА на възраженията на ревизираното лице срещу ревизионния доклад; формалното изброяване на доводите на жалбоподателя и неизлагането на собствени мотиви от органа по приходите както в РА, така и в Решението, което го потвърждава; липса на самостоятелни съображения относно липсата на основания за упражняване на право на данъчен кредит, което според ревизираното дружество е в противоречие с Тълкувателно решение № 5 от 22.06.2015 г. по тълк. дело № 4/2014 г. на Върховния административен съд и представлява съществено нарушение на

административнопроизводствените правила – чл. 146, т. 3 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК).

Жалбоподателят сочи още, че органът по приходите е направил неправилни изводи относно предмета на договора със „задна дата“, изразяващи се в това, че с анексирането на договора и промяната на Приложение № 1 „се документират имоти с друга индивидуализация, т.е. променя се предметът на договора за финансов лизинг и то със задна дата“. Излага доводи, че описаните имоти са поземлени имоти и съгласно трайната съдебна практика се индивидуализират само чрез границите си, а границите им са непроменени и остават същите както към датата на сключване на Договора за финансов лизинг (31.12.2018 г.), така и към датата на Анекса (05.04.2019 г.). С Анекса се изменяла единствено част 1 от Приложение № 1, като се отстранявали 3 поземлени имоти, които не попадат в границите и се прецизират площите на още 6 поземлени имоти. Жалбоподателят излага аргументи, че площта е допълнителен белег и за разлика от границите на имотите, не обуславя индивидуализацията им.

В жалбата са оспорени като неправилни изводите на органа по приходите относно липсата на данни за осъществено предаване на жалбоподателя на поземлените имоти – предмет на Договора. Последният е възразил и срещу констатациите на административния орган, изразяващи се в неправилно тълкуване на предмета на Договора и твърденията, че не е можело да се прецени предварително как е определена цената на сградите, които ще бъдат изградени върху поземлените имоти – предмет на финансовия лизинг. Оспорени са и констатациите, направени от органа по приходите относно бъдещата несигурност за изпълнението на Договора, която се изразявала: 1) от гледна точка на лизингодателя – с оглед законовите ограничения да извършва небанкова дейност, каквато е строителство; 2) от гледна точка на лизингополучателя – с оглед задължението да заплати допълнителни разходи във връзка с минималните дейности по почистване и дейности по почистване във връзка с развиване на поземлените имоти – предмет на Договора.

Жалбоподателят възразява и срещу неправилните констатации относно сградите, подлежащи на разрушаване, относно ползването на съществуващата инфраструктура и относно наличието на затруднения в ползването на имотите, релевирани от органа по приходите като основания за отказ на право на данъчен кредит.

Изложени са още доводи за противоречие с принципа за обективност (чл. 3 ДОПК), противоречие със закона и практиката относно правото на данъчен кредит, както и аргументи относно добросъвестното поведение на страните по Договора, като се възразява срещу констатацията, че „договорът за финансов лизинг е съставен и подписан с цел да се приложи разпоредбата на чл. 6, ал. 2, т. 3 ЗДДС“. Претендира присъждането на направените разноски по воденето на делото, в т. ч. държавна такса и адвокатски хонорар за процесуално представителство.

В съдебно заседание, жалбоподателят – [фирма], представлява се от адв. М. и адв. Х., редовно упълномощени, които поддържат жалбата на заявените основания и молят да бъде уважена.

Ответникът по жалбата – Директорът на ДОДОП, [населено място], представлява се от юрк. М., редовно упълномощена, която оспорва жалбата като неоснователна и недоказана и моли да бъде отхвърлена. Претендира заплащането на юрисконсултско възнаграждение.

Софийска градска прокуратура, редовно призована, не изпраща представител за участие в производството.

Административен съд София-град, след като прецени събраните по делото доказателства, ведно с доводите, възраженията и изразените становища на страните, прие за установено следното:

Със Заповед за възлагане на ревизия (ЗВР) № Р-22221019002762-020-001/ 30.04.2019 г., връчена на 08.05.2019 г., издадена от Е. М. С., на длъжност началник сектор в ТД на НАП С., оправомощена със Заповед № РД-01-803/07.06.2017 г. на Директора на ТД на НАП С., е възложено извършване на ревизия на [фирма] за определяне на задълженията по ЗДДС за периодите от 04.06.2018 г. до 31.03.2019 г.

Със Заповеди за изменение на ЗВР № Р-22221019002762-020-002/07.08.2019 г. и № Р-22221019002762-020-003/27.08.2019 г., издадени от същия орган, е определен срок за приключване до 08.10.2019 г.

За резултатите от ревизията е съставен Ревизионен доклад (РД) № Р-22221019002762-092-001/31.10.2019 г. На основание чл. 117, ал. 5 ДОПК жалбоподателят е подал писмено възражение по РД, ведно с приложени доказателства. Същите са преценени от органа по приходите като неоснователни.

Ревизията приключва с РА № Р-22221019002762-091-001/11.12.2019 г., издаден от Е. М. С., на длъжност началник сектор в ТД на НАП С. – орган, възложил ревизията и Д. П. Д., на длъжност главен инспектор по приходите при ТД на НАП С. – ръководител на ревизията. При ревизията, на основание чл. 68, ал. 1, т. 1 във вр. с чл. 6, ал. 2, т. 3 ЗДДС, е отказано право на приспадане на данъчен кредит в размер на 47 160 692,14 лв. по фактура № [ЕГН]/04.01.2019 г., издадена от [фирма] (П. АД) на [фирма].

В хода на ревизията са предприети следните процесуални действия:

На основание чл. 37, ал. 3, чл. 53 и чл. 56, ал. 1 ДОПК на ревизираното лице са връчени три искания за представяне на документи и писмени обяснения. В отговор са представени исканите документи. На основание чл. 45 ДОПК са извършени насрещни проверки на [фирма], ЕИК[ЕИК], [фирма], ЕИК[ЕИК], [фирма], ЕИК[ЕИК], както и три насрещни проверки на П. АД. За резултатите от проверките са съставени Протоколи за извършени насрещни проверки (ПИНП), подробно описани в РД.

С Искане за представяне на документи, сведения и писмени обяснения от трети лица № Р-22221019002762-041-001/04.10.2019 г., от Агенцията по геодезия, картография и кадастър са изискани: справка за недвижими имоти (сгради и парцели) – собственост на П. АД, находящи се на територията на МК „К.“, информация за конкретно посочени сгради, описани с идентификатор, наименование, площ, относно тяхното съществуване или разрушаване, както и информация за други съществуващи сгради към момента на територията на МК „К.“ – собственост на П. АД, които са различни от посочените в искането. До издаване на РД исканата информация не е представена.

[фирма] е заявило, че дейността му се изразява в намерения, свързани с придобиване и застрояване, продажба, отдаване под наем и управление на недвижими имоти, инвестиране и развиване на проекти в сферата на недвижимата собственост. Не е декларирало приходи от извършвана дейност, не е подало годишна данъчна декларация (ГДД) по чл. 92 от Закона за корпоративното подоходно облагане (ЗКПО) за 2018 г. и декларация в Търговския регистър по реда на чл. 38, ал. 9, т. 2 от Закона за счетоводството (ЗСч), че дружеството не е извършвало дейност през 2018 г. Лицето не е извършвало доставки по смисъла на чл. 6 и чл. 9 ЗДДС.

Съгласно представени писмени обяснения от упълномощено лице, дейността на [фирма], в качеството му на „дружество със специална цел“, е ползването чрез финансов лизинг и впоследствие придобиването на поземлени имоти, с обща площ от

3 444 697,00 кв. м., част от бившия металургичен комбинат „К.“, както и на всички сгради, които ще бъдат изградени върху тези поземлени имоти. Съгласно сключения Договор за финансов лизинг на недвижими имоти № 000FL-L-000003/31.12.2018 г. с П. АД, [фирма] има право да ползва и развие поземлените имоти предмет на финансовия лизинг, както и всички сгради, които ще бъдат изградени на поземлените имоти след датата на сключване на договора за финансов лизинг, да ги отдава под сублизинг на трети лица, както и да ги придобие срещу пълното заплащане на лизинговата цена. Дружеството ще изгради и развие индустриален парк и логистичен център в поземлените имоти, предмет на финансовия лизинг, състоящи се от множество промишлени и офис площи, които ще се отдават под наем.

През ревизираните периоди дружеството е упражнило право на данъчен кредит по фактури № [ЕГН]/29.03.2019 г., в размер на 540,59 лв., издадена от [фирма], ЕИК[ЕИК], за извършени счетоводни услуги (с РА е признато правото на приспадане на данъчен кредит по същата фактура, а установеният резултат за данъчен период м. 03.2019 г. – ДДС за възстановяване в размер на 540,59 лв., съответства на декларирания) и № [ЕГН]/04.01.2019 г., в размер на 47 160 692,14 лв., издадена от П. АД, с предмет „Поземлени имоти в [населено място], район К., с обща площ 3 444 697,00 кв. м., съгл. Договор за финансов лизинг № 000FL-L- 000003/31.12.2018 г.“.

Органите по приходите са направили извод, че не е налице право на приспадане на данъчен кредит по фактура № [ЕГН]/04.01.2019 г. и че договорът за финансов лизинг е съставен и подписан с цел прилагане разпоредбата на чл. 6, ал. 2, т. 3 ЗДДС, но фактурата не обективира реално извършена доставка. Именно отказаното право на приспадане на данъчен кредит по същата фактура е предмет на оспорване в настоящото производство.

В представени от ревизираното лице писмени обяснения е посочено, че същото се финансира със заемни средства. Единоличният собственик на дружеството – СРЕД Н. БВ, Н. – отпуска заем по приложен договор, като нидерландското дружество получава средствата за заема от С. Мениджмънт Г. /SOCO M. G./ – А., което е дружество, притежаващо 50 % от капитала на СРЕД Н. БВ. Средствата по договора за заем между [фирма] и СРЕД Н. БВ са преведени по сметката на първото директно от SOCO M. G., което действа от името на и за сметка на СРЕД Н. БВ.

Поземлените имоти в [населено място], р-н К., с обща площ от 3 444 697,00 кв.м. – предмет на договора за финансов лизинг, са фактически предоставени и предадени от П. АД на [фирма] на 31.12.2018 г., съгласно представен Приемо-предавателен протокол от същата дата. Същите са заведени в списъка с активи на ревизираното лице и са посочени в баланса му към 31.12.2018 г. Съгласно Договор за финансов лизинг на недвижими имоти № 000FL-L-000003/31.12.2018 г., всички рискове и изгоди от собствеността върху поземлените имоти са прехвърлени на [фирма] от датата на сключване на договора, като дружеството има право да придобие пълното право на собственост след като заплати цялата лизингова цена и други суми, дължими по договора. Посочено, че дружеството няма сделки със свързани лица по смисъла на §1, т. 3 ДР ДОПК, с изключение на [фирма] с ЕИК[ЕИК], предвид представено споразумение за управление със същото.

Съгласно договора [фирма] има право да ползва и развие поземлените имоти – предмет на финансовия лизинг, както и всички сгради, които ще бъдат изградени на поземлените имоти след датата на сключване на договора за финансов лизинг, да ги

отдава под сублизинг на трети лица, както и да ги придобие срещу пълното заплащане на лизинговата цена. Дружеството има намерение да изгради и развие индустриален парк и логистичен център, състоящи се от множество промишлени и офис площи, които да се отдават под наем. Пояснено е, че приложеният бизнес план е разработен преди сключването на договора за финансов лизинг, поради което конкретните параметри в бизнес плана, касаещи площта на поземлените имоти, се различават в малка степен от тези в Договора. Дейността по осъществяване и ръководене на горепосочения проект е възложена изцяло на [фирма], което притежава необходимите ресурси за осъществяване на проекта.

Поземлените имоти са подробно описани в Приложение № 1 към Договора. Описани са 25 имота – обект на договора за финансов лизинг с информация за номер на идентификатор, площ на имота, адрес на имота, вид на УПИ, което попада в съответния поземлен имот.

Съгласно Приложение № 2 към Договора (погасителен план), лизингът е в размер на 144 677 274,00 евро. Годишният лихвен процент е 3%, референтен лихвен процент 0,2370% и надбавка към референтен лихвен процент 3%. Крайният срок за погасяване е 31.12.2058 г. Първата вноска е на 31.12.2018 г. и е в размер на 10 500 000,00 евро. Втората погасителна вноска е в размер на 24 112 879,00 евро и е дължима към 05.06.2019 г. Третата погасителна вноска е в размер на 1 563 353,51 евро и е дължима на 05.07.2021 г. Следващите вноски са през 6-месечен период в продължение на 40 години, като последната е дължима на 05.12.2058 г.

Приложение № 3 към договора представлява Приемо-предавателен протокол от 31.12.2018 г., с който П. АД, в качеството на лизингодател предава на [фирма], в качеството на лизингополучател, недвижимото имущество, индивидуализирано в Приложение № 1, в състоянието, в което то се намира към датата на подписване на договора.

Приложение № 7 към Договора съдържа протокол от решенията на едноличния собственик на капитала на ревизираното дружество СРЕД Н. БВ – Н., според който нидерландското дружество с ограничена отговорност, взема следното решение: „Имайки предвид сключения договор за финансов лизинг на недвижими имоти и договорката сделката да бъде облагаема с ДДС в пълен размер, едноличният собственик одобрява, упълномощава и възлага на управителя на дружеството да извърши всички правни и фактически действия за заплащане на П. АД на пълния размер на дължимия ДДС по договора не по-късно от 2 работни дни след ефективното му и пълно възстановяване от НАП по банкова сметка на дружеството, а в случай на частично възстановяване на дължимия ДДС – да заплати на П. АД възстановената част от дължимия ДДС не по-късно от 2 работни дни след ефективното му и пълно възстановяване от НАП“.

Съгласно друг протокол от решенията на едноличния собственик на капитала на [фирма], имайки предвид сключения Договор за финансов лизинг, същият упълномощава и възлага на управителя на дружеството да извърши всички правни и фактически действия за заплащане на П. АД на пълния размер на дължимия ДДС по договора не по-късно от 1 работен ден след ефективното му и пълно възстановяване от НАП по банкова сметка на дружеството и при условие, че е в състояние свободно да разполага със сумата.

С Анекс №1/05.04.2019 г. към Договор за финансов лизинг № 000FL-L-000003/31.12.2018 г. е договорена промяна в съдържанието на Приложение № 1 и

Приложение № 4 от Договора. В Приложение № 1 „Описание на недвижимите имоти, включени в обекта на лизинга“ са описани 22 бр. поземлени имоти, докато в първоначалното Приложение № 1 към договора са описани 25 поземлени имота. В Приложение № 4 „Описание на недвижимите имоти на лизингодателя, подробно са описани 41 бр. поземлени имоти, собственост на П. АД, с информация за номер на идентификатор, площ на имота, адрес на имота, вид на УПИ, в което попада съответният поземлен имот.

На стр. 25 от РД е представена в табличен вид справка за съпоставка между Приложение №1/31.12.2018 г. и Приложение № 1/05.04.2019 г., при която са установени промени (над 100 кв.м.) в квадратурите на поземлените имоти.

Разгледан е от органите по приходите и договор за финансово обезпечение с предоставяне на залог от 31.12.2018 г., сключен между П. АД и „С. И. Е.. Съгласно чл. 4 целта е да се обезпечи изпълнението на финансовите задължения на длъжника по договора за лизинг. Съгласно чл. 5 залогодателят предоставя в полза на банката финансово обезпечение като учредява залог върху вземанията си по сметките в размера на финансовите задължения за целия срок на действие на договора за лизинг, включително 2 месеца след прекратяването му, независимо от извършено пълно или частично погасяване на конкретно финансово задължение.

Съгласно договор за заем от 17.05.2019 г., СРЕД Н. БВ предоставя на [фирма] 10 500 000,00 евро, като крайната дата за възстановяване на сумата е 31.12.2058 г. Лихвеният процент по кредита се изчислява като съвкупност от маржа и шестмесечния EURIBOR. В т. 1.1. е посочен цифров размер на маржа 3,5%, а словом е изписан размер от три цяло и два процента годишно. От посоченото не става ясно какъв е действителният размер на маржа – 3,5% или 3,2%. СРЕД Н. БВ пък е заел сумата от SOCO M. G., считано от 28.01.2019 г., като е уговорен падеж на 31.12.2025 г. Лихвеният процент също е определен като съвкупност от маржа и шестмесечния EURIBOR - 3,2% годишно.

Съгласно отчет по банковата сметка на [фирма] в П. АД, на 28.01.2019 г. са постъпили 10 500 000,00 евро с наредител SOCO M. G.. На същата дата българското дружество е наредило 10 499 849,00 евро с основание „погасяване главница по договор за лизинг № 000FL-L- 000003“.

Представено е споразумение за управление между [фирма] (Дружеството) и [фирма] (Ръководител на проекта), без дата, съгласно което първото е получило, по договора за финансов лизинг на недвижим имот, част от парцел „К.“. Дружеството възнамерява да разработи имота с търговска цел (Проектът). Ръководителят на проекта се е ангажирал да осигури необходимите услуги на Дружеството с цел изпълнение на Фаза 1 на Проекта. Самите услуги не са конкретизирани по вид и предназначение. Констатирано е, че от текста на споразумението не може да се определи момента, от който то влиза в сила, тъй като в чл. 2 от същото е посочен неясен текст, а именно: „разпоредбите на настоящото споразумение влизат в сила след изпълнението на настоящото от всички страни“.

Ревизираното лице е представило хронологични счетоводни регистри, от които е установено, че издадената от П. АД фактура № [ЕГН]/ 04.01.2019 г. е осчетоводена в м. 12/2018 г. по дебита на сметка 224 „Инвестиционни имоти“ със сумата от 235 803 460,67 лв., по дебита на сметка 498 „Други дебитори“ със сумата от 47 160 692,14 лв. и по кредита на сметка 403 „Начислени текущи задължения“ със сумата от 282 964 152,81 лв. През м. 01.2019 г. сметка 403 „Начислени текущи задължения“ е

приключена, като салдото в размер на 282 964 152,81 лв. е отнесено по кредита на сметка 401 „Доставчици“. Салдото в размер на 47 160 692,14 лв. по дебита на сметка 498 „Други дебитори“ е отнесено по дебита на сметка 4538 „ДДС за възстановяване“. Представило е и изискана справка за съществуващите сгради в поземлените имоти - обект на лизинг, с данни за застроена площ, идентификатор, местоположение, описани в таблица на стр. 11 от РД. Съгласно писмените обяснения, [фирма] (дружество от групата, към която принадлежи и [фирма]), на което е възложено ръководството на Проект „К.“, е провело срещи с потенциални инвеститори, възможни изпълнители на проекти и с многобройни представители на държавната и местната администрация. Такава среща е била проведена на 19.02.2019 г. в [населено място] във връзка с възможността за развиване на потенциалния проект на групата Ф. за изграждането на завод в индустриалната зона на К., С. (върху поземлените имоти, предмет на Договор за финансов лизинг на недвижими имоти №000-FL-L-000003/31.12.2018). Пояснено е, че в недвижимите имоти се извършват подготвителни действия за реализирането на инвестиционните намерения на [фирма], като се разрушават последните съществуващи сгради, след което ще се извършат минималните действия по почистване, предвидени в договора за финансов лизинг. Ревизиращите са посочили, че тези обяснения са в противоречие с установените факти относно договора за наем от 04.01.2016 г., сключен между П. АД, в качеството на наемодател и [фирма], в качеството на наемател. Констатирано е, че съгласно представени документи, при извършена насрещна проверка на [фирма], П. АД отдава под наем сгради, които се намират в поземлените имоти, обект на договора за финансов лизинг с ревизираното дружество.

С Искане за представяне на документи и писмени обяснения от задължено лице (ИПДПОЗЛ) № Р-22221019002762-040-003/19.07.2019 г. от ревизираното лице са изискани обяснения за намеренията за бъдещото използване на поземлените имоти – предмет на договора за финансов лизинг, какви са основанията за неначисляване на лихви за първата и втората вноска по договора, начина на изчисляване на първата лихва (към м. 06.2021 г.) и на останалите лихви по погасителния план.

В отговор са представени структура на управление и структура на проект К. и анекси към договора за финансов лизинг с П. АД. С Анекс № 2 от 23.05.2019 г. към Договор за финансов лизинг, срокът за представяне на Приложение № 6 (Инфраструктура), а именно списък на активите, изградени на или над земята, е променен от 90 на 180 календарни дни от датата на сключване на договора. Лизингодателят се е задължил да назначи технически експерт в срок от 6 месеца от датата на подписване на договора. С Анекс № 3 от 04.06.2019 г. крайната дата за заплащане на втората вноска от погасителния план е променена от 05.06.2019 г. на 05.09.2019 г. С Анекс № 4 от 20.08.2019 г. срокът за представяне на Приложение № 6 (Инфраструктура) е определен до 15.10.2019 г. Лизингодателят е следвало да назначи технически експерт в срок от 9 месеца от датата на подписване на договора. С Анекс № 5 от 02.09.2019 г. е направена промяна в Погасителния план (Приложение № 2 към договора за лизинг), като в резултат срокът за втората погасителна вноска в размер на 24 112 879,00 евро, е променен от 05.09.2019 г. на 05.03.2020 г., а третата вноска в размер на 1 570 574,92 евро е със срок 05.07.2021 г. Следващите погасителни вноски са през 6-месечен период в продължение на 40 години, като последната погасителна вноска е на 05.12.2058 г. Представени са подробни писмени обяснения относно намеренията на дружеството и начина на изчисляване и сроковете за заплащане на лихви.

В хода на ревизията е извършена насрещна проверка на П. АД с цел установяване произхода и собствеността на поземлените имоти – предмет на договора за финансов лизинг. В отговор на връчено ИПДПОЗЛ са представени копие на фактура № [ЕГН]/04.01.2019 г. с получател ревизираното дружество, Договор за финансов лизинг на недвижими имоти № 000FL-L-000003/31.12.2018 г., с приложения от №1 до №7 и анекси, договор за финансово обезпечение с предоставяне на залог от 31.12.2018 г., документи за произход на недвижимите имоти – предмет на договора за финансов лизинг, фактури на [фирма], ЕИК[ЕИК] и [фирма], ЕИК[ЕИК], с предмет продажба на поземлени имоти, съгласно конкретно посочени и приложени нотариални актове, справка, отразяваща хронологията на операциите по осчетоводяване на сделката по договор за финансов лизинг на недвижими имоти между П. АД и [фирма]. Представени са още оборотни ведомости на сметки 2099, 7090, 4110, 4532 за м. 12.2018 г. и м. 01.2019 г., извлечение за извършени разплащания по договора за финансов лизинг, протокол от решенията на едноличния собственик на капитала на [фирма].

В писмени обяснения е посочено, че фактура № [ЕГН]/04.01.2019 г. е за осъществена доставка на активи по смисъла на чл. 6, ал. 2, т. 3 ЗДДС, по сключен договор за финансов лизинг, при който е предвидено изрично прехвърлянето на право на собственост върху обекта на лизинга. Фактическото му предаване е станало при подписване на приемо-предавателен протокол от 31.12.2018 г. Поземлените имоти – предмет на договора са собственост на банката и остават такива към момента на сключване на договора. Разплащането по сделката е уговорено да се извършва съгласно погасителен план – Приложение № 2 към договора за финансов лизинг. Извършено е плащане на една вноска, предвидена за периода 31.12.2018 г. – 30.01.2019 г. в размер на 10 500 000,00 евро, чрез служебно задължаване на банковата сметка на [фирма], налична в П. АД. По сделката няма съставяни нотариални актове и вписвания в Имотен регистър или Търговски регистър, няма прехвърляне на право на собственост или други ограничени вещни права. На банката не е известно лизингополучателят да е извършвал строителни или други дейности на територията на имота. Разпоредителни сделки не могат да бъдат извършвани от [фирма], поради това, че няма право на разпореждане с имота докато не го придобие. Банката е предоставила информация за сключената сделка на компетентните регулаторни органи – Българската народна банка и Комисията за финансов надзор.

С цел установяване идентификацията и местоположението на недвижимите имоти, подлежащи на разрушаване, събиране на информация за учредено право на строеж във връзка с предстоящи строителни дейности от страна на П. АД ревизиращият екип е връчил второ ИПДПОЗЛ на П. АД. Банката е представила справка за недвижимите имоти, подлежащи на разрушаване, с информация за наименование, вид, местоположение и площ, както и презентация, визуализираща на същите имоти, всичко описано в табличен вид на стр. 17 в РД. Съгласно новите писмени обяснения, недвижимите имоти, подлежащи на разрушаване, не фигурират в Приложение № 1 и Приложение № 4 към Анекс № 1 от 05.04.2019 г. към Договора за финансов лизинг. Тези имоти са изключени от предмета на Договора и същият предвижда лизингодателят да ги премахне от обекта на лизинг до изтичане на гратисния период. В предмета на договора попадат само описаните в Приложение № 1 поземлени имоти и части от поземлени имоти, находящи се върху тях към момента на сключване. Съгласно чл. 28, ал. 1 от Договора, лизингодателят се е задължил, за своя сметка и на

свой риск, да осигури премахване от недвижимите имоти подлежащи на разрушаване до изтичане на гратисния период. Процесът на разрушаване на сградите, посочени в Приложение № 1 е интензивен и е стартирал преди повече от 5 години. Към момента не са разрушени само няколко сгради, посочени в представена справка. В имотите, описани в Приложение № 1 към Анекс № 1 от 05.04.2019 г. към договора, се намират и сградите от представената справка, които не са предмет на лизинг и подлежат на разрушаване. Няма учредено право на строеж от страна на П. АД, нито разрешения за строеж върху недвижимите имоти – предмет на договора за финансов лизинг. След сключване на договора не са извършвани строителни дейности и не са извършвани подобрения върху недвижимите имоти и лизингодателят не предвижда извършването на такива от своя страна, поради което не са представени планове, скици, количествено-стойностни сметки, сключени договори с изпълнители, кореспонденция в тази връзка. Съгласно чл. 34 , ал. 2 от Договора, лизингополучателят е следвало, за своя сметка и на свой риск, да извършва всички необходими правни и фактически действия за ползването (включително поддръжка и охрана) и развиването на недвижимите имоти.

При извършена насрещна проверка на [фирма], дружеството е представило бизнес план за развитие на индустриален парк – Проект К., Анекс № 1 от 07.01.2019 г., съгласно който на 31.12.2018 г. е сключено споразумение за управление между [фирма] и [фирма], Приложение № 1 към споразумението с описание на вида на услугите, които следва да бъдат осигурени от Ръководителя на проекта. Ръководителят на проекта отговаря за ежедневното управление, надзора и административната част по изпълнението на Фаза 1 на Проекта, създава подробна професионално изготвена презентация на имота за потенциални клиенти, координира и управлява промоционални, маркетингови кампании, пресконференции и прессъобщения, свързани с проекта, поддържа и координира всички експерти, които идват да посетят парцела, предоставя преводи на заявените документи, карти и др. от експертите относно предварителната им подготовка и прединвестиционната фаза, идентифицира, набира и преразглежда предложения, избира и договаря с третите страни доставчици на услуги, осигурява финансова, управленска, техническа или всякаква друга информация, която дружеството може да изисква във връзка с проекта. [фирма] е представило дневник с описание на извършените дейности до м. 06.2019 г., съгласно който са извършени услуги в рамките на 83 часа. Не са представени документи, удостоверяващи проведени срещи, цитирани в протокол.

Предвид обстоятелството, че голяма част от имотите – предмет на договора за финансов лизинг, са били в предходни периоди собственост на [фирма], в хода на ревизията на същото дружество е извършена насрещна проверка. [фирма] е представило издадени фактури на П. АД с предмет продажба на поземлен имот без прилежащ терен към сгради, които не са нови, по конкретно посочени и приложени нотариални актове, хронология от сметки за извършеното осчетоводяване, оборотни ведомости. За доказване собствеността на поземлените имоти е представено Постановление на Софийски градски съд от 20.05.2011 г., влязло в сила на 02.06.2011 г., за продажба чрез търг на Предзаводски и производствени площадки, ведно с активите, свързани с производствената дейност на МК „К.“, намиращи се на територията на [фирма] /в несъстоятелност/.

В хода на ревизията е установено, че [фирма] е декларирало сделки за наем с П. АД. При извършена му насрещна проверка, първото дружество е представило копия на

издадени от банката фактури и кредитни известия през м. 01, м. 02, м. 03, м. 04.2019 г., с предмет наем на терени, сгради и изградените в тях съоръжения в район К.. Издадените кредитни известия са за корекции на размера на фактурираните наеми. Представени са доказателства за осчетоводяване и разплащане на същите, както и договор за наем от 04.01.2016 г. Предмет на договора е отдаване за временно и възмездно ползване на имоти, терени, сгради и изградените в тях съоръжения, описани в Приложения № 1, 2, 3, 4, 5 и 6. С Анекс № 10 от 02.04.2019 г. към договора страните са договорили нови Приложения № 1, № 2, № 3, № 4, № 5 и № 6, които заменят изцяло и считано от 01.01.2019 г. всички съществували до тази дата приложения към договора и предходните анекси. Договорен е месечен наем 100 000,00 лв. С Анекс № 11 от 29.05.2019 г. са изключени два актива от Приложение № 1 (Механизация и автотранспорт), поради продажба и се добавят нови 25 бр. активи Приложение № 4 (Електроенергийни обекти, П/СТ Руднична). С Анекс № 12 от 11.09.2019 г. срокът на договора се удължава до 04.01.2021 г.

Извършен е анализ на представените документи и е констатирано, че съгласно договор за наем от 04.01.2016 г. П. АД отдава под наем сгради на [фирма] (дружество, чийто собственик е П. АД), които се намират на територията на поземлените имоти, предмет на договора за финансов лизинг с ревизираното дружество. Направен е извод, че [фирма] не е във владение и не може безпрепятствено да се разпорежда с вещите - обект на лизинг, като това се отнася до подробно описани в РД активи. Установено е, че в поземлените имоти се намират девет сгради, които следва да бъдат разрушени в рамките на договорен гратисен период от 30 месеца, т.е. до 30.06.2021 г. Пет от тези сгради са отдадени под наем съгласно договора от 04.01.2016 г. С Анекс № 12 от 11.09.2019 г. срокът е удължен до 04.01.2021 г. Прието е, че в случая не се установяват намерения от страна на П. АД за разрушаване на съществуващите сгради. Същевременно квадратурата, върху която са построени сградите – 28 764 кв.м. участва в общата цена на лизинговата вещ (28 764 кв.м. x 35 евро = 1 006 740 евро или 1 969 012,29 лв.) и е част от дължимите лизингови вноски.

Независимо, че в Договора за финансов лизинг е предвидено, че в предмета му се включват и бъдещи вещи, от лизингодателя не са представени разрешения за строеж и други строителни книжа. Ревизиращите органи са посочили, че поради това не може да се определи пазарната стойност и дали тази пазарна стойност съответства на действителната. Не е предоставена информация какво ще бъде построено от П. АД, което да бъде предмет на договора за лизинг.

Представените договори за заем между [фирма], като заемополучател и СРЕД Н. БВ, съответно между последното и „SOCO M. G.“, са от 17.05.2019 г., т.е. значително по-късно от момента на извършено плащане от ревизираното дружество към П. АД по договора за финансов лизинг.

Органите по приходите са приели, че не са налице доказателства, които да водят до извод, че договорът може да бъде изпълняван. В подкрепа на това е посочено, че [фирма] е новосъздадено дружество през м. 05.2018 г., няма история, няма назначени работници по трудови или извънтрудови правоотношения и е регистрирано с капитал 100 лв., неговият едноличен собственик е СРЕД Н. БВ е учредено на 21.12.2018 г., вписано в Търговския регистър при Търговската палата на Н. на 27.12.2018 г., с регистриран капитал 100 евро. Ревизираното дружество, освен сключения договор за финансов лизинг, при липсата на генерален план за развиването на недвижимите

имоти, не извършва никаква дейност и към момента на издаване на РД. Първата вноска по договора за финансов лизинг се твърди, че е платена със заем, а втората вноска е дължима в зависимост от възстановения ДДС по издадената от П. АД фактура. Последвалите анексирания на договора за продължават срока за плащане на втората вноска от 05.06.2019 г. до 05.03.2020 г. След анализ на представените документи, включително и на клаузите на договора за лизинг, посочен като основание за издаване на фактурата, е прието, че лизингодателят не е предал недвижимите имоти – предмет на лизинг, на лизингополучателя, съответно не е осигурено ползване на лизинговите вещи от лизингополучателя, поради което договорът не може да бъде реализиран. В случая не се установява възникване на данъчно събитие, което, според чл. 25, ал. 3, т. 1 ЗДДС, възниква на датата на фактическото предоставяне на актива.

Органите по приходите са приели, че на основание чл. 68, ал. 1, т. 1 във вр. с чл. 6, ал. 2, т. 3 ЗДДС, не е налице правото на приспадане на данъчен кредит в размер на 47 160 692,14 лв. по издадената от П. АД фактура №[ЕГН]/ 04.01.2019 г. С подадено писмено възражение против РД са оспорени установените факти и обстоятелства и формиран извод, с който е обоснован отказът за признаване на право на данъчен кредит. Към възражението е приложено писмо с изх. № 07-7137/14.11.2019 г. от П. АД във връзка с договора за наем с [фирма].

В РА е посочено, че съгласно Приемо-предавателен протокол от 31.12.2018 г., е извършено прехвърляне на недвижимото имущество – предмет на договора за финансов лизинг, индивидуализирано в Приложение № 1 към Договора в състоянието му към датата на подписване на самия договор. С Анекс № 1/05.04.2019 г. е извършена промяна в Приложенията № 1 и № 4, с които имуществото – предмет на лизинга, се различава от предаденото с приемо-предавателния протокол и не е изпълнено условието за фактическо предоставяне на актива, за да възникне данъчно събитие за лизинговите вноски при условията на чл. 25, ал. 3, т. 1 ЗДДС. Прието е, че дори да е налице предаване на имоти по процесния договор, то не касае всички изброени в него обекти, а представеният Приемо-предавателен протокол не обективира достоверно реално случили се събития. С анексирането и промяната на Приложение № 1 се документират имоти с друга индивидуализация, т.е. променя се предметът на договора и то със задна дата, след като е издадена фактура № [ЕГН]/04.01.2019 г. Няма данни имотите, описани в Приложение № 1 на Анекс № 1 от 05.04.2019 г. да са предадени на [фирма] нито изключените имоти, съгласно Приложение № 1 от 31.12.2018 г., да са върнати на П. АД.

Органите по приходите се позовават на обстоятелството, че лизингодателят не е осигурил безпрепятствено ползване на лизинговата вещь, а това води до неизпълнение на договора, тъй като въпросното ползване е основна част от неговия предмет. Установено е, че част от имотите – предмет на лизинг, са отдадени под наем на друго лице, което е видно от приложеното към възражението уведомително писмо от банката до ревизираното дружество, с което го уведомява за посочените обстоятелства. Същевременно, квадратурата върху която са построени сградите – 28 764 кв. м., участва в лизинговата цена и е част от дължимите лизингови вноски, а това опровергава тезата, че сградите не са предмет на лизинга. За достъпа до активите – част от имота, е договорена друга цена, извън вноските и в тази връзка те не могат да се квалифицират като данъчна основа на доставка по чл. 6, ал. 2, т. 3 ЗДДС.

Органите по приходите са преценили, че съществуват пречки за ползването на лизинговите активи от лизингополучателя, тъй като според уговореното между

страните лизингодателят ще разрушава част от сградите в недвижимия имот, като ще има право да държи в рамките на недвижимите имоти техника, оборудване, материали и съоръжения, да складира отпадъци, които неминуемо ще пречат на безпрепятственото ползване на имота от страна на лизингополучателя.

Установено е, че ползването на лизинговата вещь от лизингополучателя не би могло да се осъществи поради договорената възможност лизингодателят да извършва действия по подобрения, в т.ч. строеж на сгради и съоръжения за своя сметка. Съгласно чл. 53 от Договора лизингополучателят или определено от него лице ще дължи на лизингодателя възнаграждение за каквито и да е подобрения на сгради или съоръжения, построени от лизингодателя за негова сметка, която цена ще е равна на справедливата пазарна цена на направените разходите за извършването на такива подобрения, както и ДДС, ако е приложимо. Органите по приходите са приели, че посоченото е в пълно противоречие със същността на договора за лизинг, а именно лизингодателят да предостави на лизингополучателя правото на ползване върху определена вещь. Отделно от това, разпоредбата на чл. 2, ал. 4 от Закона за кредитните институции (ЗКИ) ограничава банката да извършва небанкови дейности, в случая – строителство на сгради и подобрения.

В подкрепа на извода, че липсва действителна воля на страните за осъществяване на целите на сключения договор, органите по приходите са се позовали на клаузи от Договора за лизинг, касаещи отговорностите на лизингодателя за извършване на минималните дейности по почистване и дейностите по почистване във връзка с развиването, разходите, за които ще бъдат поети от страните, както следва: първите 5 млн. евро от разходите ще се заплатят от лизингодателя; разходите от 5 млн. евро до 10 млн. евро ще се понесат от страните в равни дялове; разходите над 10 млн. евро ще се понесат от лизингополучателя. Установено е, че договореното плащане на тези разходи е разпределено не по видове разходи между страните, а като общи стойностни диапазони, определени като „Минимални дейности по почистване“ и „Дейности по почистване във връзка с Развиване“. Независимо от големите стойности на тези разходи, няма данни да са повлияли върху цената на лизинговата вещь. При посочените условия органът по приходите е заключил, че лизингополучателят няма оправдано очакване, че срещу цената на лизинговите вноски ще може да придобие собствеността върху лизинговата вещь, тъй като получаването на собственост е свързано с допълнителни разходи. Неопределяемостта на разходите поставя под въпрос финансовите възможности на лизингополучателя, а оттук и несигурност по отношение на изпълнение на неговите договорни задължения.

Органите по приходите са визирали друга договореност, съгласно която лизингодателят ще сключва всички договори във връзка с Развиването на недвижимите имоти, доколкото приложимото законодателство изисква същият да е страна по такива договори в качеството си на собственик. Договорено е всички разходи да бъдат за сметка на лизингополучателя, който ще нарежда предварително каквито и да е плащания, дължими от лизингодателя по такива договори.

Между двете страни е налице и договаряне за извършване на строителство върху недвижимите имоти – предмет на лизинг, като всички разходи да са за сметка на [фирма], но на името на банката. Прието е, че при това положение извършваните предварителни плащания от [фирма] към П. АД ще представляват плащания във връзка с изграждането на обекти и съответно авансово плащане за покупката на новоизградени обекти. След като обектите ще бъдат построени за сметка на [фирма],

органът по приходите е приел, че не е логично за тях същото дружество да плаща лизингови вноски, така както е предвидено в чл. 1 от Договора за лизинг. Ограничението за банката да извършва небанкова дейност означава, че договорът не може да бъде реализиран.

При така установеното е формирано заключение, че договорът за финансов лизинг е съставен и подписан, за да се приложи разпоредбата на чл. 6, ал. 2, т. 3 ЗДДС, а фактурата, макар формално да съдържа изискваните от закона реквизити, не обективира реално извършена доставка. Поради това и на основание чл. 68, ал. 1, т. 1 във вр. с чл. 6, ал. 2, т. 3 ЗДДС, при ревизията е отказано право на приспадане на данъчен кредит в размер на 47 160 692,14 лв. по фактура № [ЕГН]/04.01.2019 г., издадена от П. АД. След извършената корекция е установен резултат за м. 01.2019 г. ДДС за внасяне в размер на 0,00 лв. За м. 03.2019 г. установеният резултат съответства на декларирания – ДДС за възстановяване в размер на 540,59 лв., като в същия период възниква процедура по приспадане по чл. 92, ал. 1 ЗДДС.

С Жалба с вх. № 53-06-12572/23.12.2019 г. жалбоподателят оспорва РА изцяло и излага конкретни аргументи, възпроизведени и в жалбата му пред настоящия съд, относно непризнатото право на приспадане на данъчен кредит за м. 01.2019 г. по спорната фактура. Твърди, че органите по приходите формално са разгледали възраженията против РД, без да направят реценка на представените доказателства и на практика мотивите в РА възпроизвеждат констатациите в РД. Счита, че е извършен неточен и непълен анализ на събраните доказателства.

Според него, органите по приходите неправилно са приели, че с анексирането на договора за финансов лизинг и промяната в Приложение № 1 са документирани поземлени имоти с друга индивидуализация и се променя предмета на Договора. Сочи, че съгласно трайната съдебна практика, поземлените имоти се индивидуализират единствено и само с границите си. Пояснява, че в случая, видно от част 1 и част 2 от Приложение № 1, границите на поземлените имоти са непроменени и остават същите, както към датата на договора – 31.12.2018 г., така и към 05.04.2019 г., когато е сключен Анекс № 2. В част 1 от Приложение № 1 бил посочен регулационния статус на имотите, кадастралния номер, площ, а в част 2 – границите на поземлените имоти. Твърди, че с анекс № 1 е изменена единствено част 1 от Приложение № 1, в която са отразени три поземлени имота, които не попадат в границите, очертани в част 2 от приложение № 1 и се прецизират площите на б останали подемлени имоти, но границите на поземлените имоти, предмет на договора за финансов лизинг остават непроменени. Пояснява, че с Анекс № 1 се отстранява единствено допуснато техническо несъответствие между част 1 и част 2 от Приложение № 1, като част 1 е въведена в съответствие с част 2 на приложението и останалата част на Договора. Счита, че доколкото площта на поземлените имоти не е обуславящ белег относно тяхната индивидуализация, изводът на органите по приходите е погрешен. Жалбоподателят сочи, че причината за подписване на Анекс №1 е допуснатата грешка в описателната част на Приложение № 1, която се дължи на огромния мащаб на територията – предмет на договора, като външните граници на поземлените имоти са с обща дължина от 12 км. Уточнява, че това техническо отклонение е в рамките на само 1 % и е далеч под границите на допустимото отклонение, възприето в действащата нормативна уредба. Твърди, че изключените с Анекс № 1 три поземлени имота в действителност не са предавани, съответно няма как да са били върнати на П. АД и действителната воля на страните е била договорът

за финансов лизинг да обхваща 22 поземлени имота, включени в част 2 от Приложение № 1. Счита, че с представения Приемо-предавателен протокол, П. АД е прехвърлила на [фирма] владението именно върху 22 поземлени имота, описани в част 1 от Приложение № 1 от 05.04.2019 г. и в част 1 от Приложение № 1 от 31.12.2018 г., но не и върху трите имота, изключени от договора с Анекс № 1. Намира, че предаването на поземлените имоти е видно и от счетоводното отчитане на финансовия лизинг при П. АД и при него самия, които водят счетоводството си съгласно международните счетоводни стандарти. Пзовава се на М. 17-Лизинг и МСФО 16-Лизинг и пояснява, че началото на срока на лизинга е 31.12.2018 г. – датата на предаване на недвижимите имоти. Сочи, че финансовите отчети и на двете страни по договора са одитирани и заверени от регистрирани одитори. Твърди, че дори хипотетично да се приеме изменение на договора за финансов лизинг с Анекс № 1, това не променя данъчното третиране на процесната фактура. Счита, че не може да се твърди разваляне на сделката и след подписване на Анекс № 1 лизинговата цена се дължи за имотите, предоставени на 31.12.2018 г.

Жалбоподателят изразява несъгласие с извода на ревизиращите, че не може да се определи цената на сградите, които ще бъдат изградени върху имотите и как тя участва в лизинговата цена. Уточнява, че недвижимите имоти, описани в Приложение № 1 към договора, изменено с Анекс № 1/05.04.2019 г. – предмет на Договора за лизинг, са само и единствено поземлени имоти и части от поземлени имоти, като в тях не се включват каквито и да било сгради и структури, съществуващи към датата на сключване на договора, а предстои разрушаване на съществуващите сгради. Сочи, че всички дейности по строителство на нови сгради и съоръжения върху недвижимите имоти следва да се извършват от името на П. АД като собственик, съгласно изискванията на съществуващото законодателство. Като собственик, П. АД ще придобие новоизградените сгради и съоръжения по силата на приращението, но тъй като [фирма] ще покрие за своя сметка всички разходи по изграждането им, ще има право да ги ползва за целия срок на договора за лизинг, както и да ги придобие заедно с поземлените имоти, без да заплаща обезщетение на банката. Като защитен механизъм за П. АД, в случай, че дружеството не покрие някои от дължимите разходи за изграждане на сградите и съоръженията в нарушение на договора и банката бъде принудена да покрие тези разходи, то тогава тя ще има право да получи справедливата пазарна цена при прехвърлянето на съответните сгради и съоръжения на [фирма].

По отношение на констатацията, че банката не може да извършва небанкова дейност, съответно договорът не може да бъде реализиран, жалбоподателят сочи, че забраната, въведена с разпоредбата на чл. 2, ал. 4 ЗКИ не е абсолютна, като ЗКИ изрично разрешава банка да извършва и други дейности, когато това е необходимо във връзка с осъществяване на дейността ѝ. Пояснява, че лицензът на банката изрично предвижда възможност да сключва договори за финансов лизинг, какъвто е и процесният. По договор, лизингодателят остава собственик на земята, а лизингополучателят придобива облигационно право да я използва за уговореното предназначение, но не придобива вещни права (освен ако е упражнил правото си да придобие вещта). Предвид изискванията на Закона за устройство на територията (ЗУТ), банката, като собственик, следва да сключи всички договори с участниците в строителството, но това не е забранена по ЗКИ дейност, тъй като е пряко свързана с изпълнението на договора за финансов лизинг.

Относно ползването на недвижимите поземлени имоти, жалбоподателят сочи, че отдаването под наем на съществуващите сгради, чието разрушаване е предстоящо, не е индикация за липса на предаване на владението върху поземлените имоти и уточнява, че тези сгради не са предмет на лизинг и не се засяга владението върху поземлените имоти, предадени на [фирма]. Твърди, че от приложеното с възражението обяснение от П. АД е видно, че договорът за наем е сключен с оглед изпълнението на лизингодателя да разруши сградите до изтичане на гратисния период, като наемателят използва сградите за целите на разрушаването за съхранение на отпадъци, оборудване и др.

Счита, че изводът на органите по приходите относно реалността на доставката е базиран на бъдещи несигурни събитие, а не на представените доказателства. Намира за необосновано заключението, че дължимото отделно възнаграждение за ползване на съществуващата инфраструктура означава, че лизинговата цена не представлява възнаграждение съгласно лизинговия договор за ползване на недвижимите имоти. Пояснява, че съществуващата инфраструктура не е предмет на лизинга, няма да бъде използвана за развиването на недвижимите имоти, тъй като е уговорено, че за развиването на имотите ще бъде изградена изцяло нова инфраструктура, която да отговаря адекватно на изискванията на сградите и съоръженията.

Подчертава, че изводите в РА са в противоречие със ЗДДС и практиката на СЕС и ВАС. Соци, че законовите последици, в случай на неизпълнение на договора от негова страна, са различни от посочените в акта. Намира, че твърденията на органите по приходите за съществуваща несигурност по отношение изпълнението на договора не обуславят отказ на правото на приспадане на данъчен кредит и самото намерение на дружеството да използва недвижимите имоти е достатъчно, за да възникне това право. Счита, че в случай на неизпълнение на задълженията по Договора от негова страна банката може да го прекрати, като издаде кредитно известие за разликата между данъчната основа на доставката по чл. 6, ал. 2, т. 3 ЗДДС и сумата, която дължи въз основа на договора, като в този смисъл интересът за фиска ще бъде защитен.

С Решение № 651/23.04.2020 г. Директорът на Дирекция „ОДОП“ е потвърдил обжалвания ревизионен акт. Решението е връчено на електронния адрес на жалбоподателя на 27.04.2020 г. Приложени са всички събрани в хода на ревизионното производство доказателства. В хода на съдебното дирене са назначени и изслушани Съдебно-счетоводна експертиза (ССЧЕ), Съдебно-техническа експертиза (СТЕ) и допълнителна СТЕ.

В хода на съдебното производство пред Административен съд София-град е прието заключение по Съдебно-техническа експертиза от 15.03.2021 г., с което вещото лице е установило, че в част 1 на Приложение № 1 към Договора за финансов лизинг са описани 25 бр. поземлени имоти и/или части от имоти с обща площ от 3 408 292,31 кв. м. В Анекс 1 от 05.04.2019 г. са описани 22 бр. поземлени имоти и/или части от имоти с обща площ от 3 444 697 кв. м., като площта на последните е с 36 404,69 кв. м. по-голяма от площта на всички имоти (25 бр. имота), описани в Приложение 1 на Договора. Общата площ на имотите (22 бр. имота), описани в Анекс 1 от 05.04.2019 г. към Договора е с 42 669,69 кв.м. по-голяма от площта на същите тези имоти, описани в Приложение 1 на Договора. Тази разлика в площите от 42 669,69 кв.м. спрямо общата площ на всички поземлени имоти (3 444 697 кв.м.), описани в Анекс 1 от 05.04.2019 г. представлява 1,24 %. На стр. 13 от експертизата в колона б на табл. № 1 е посочено, че само 5 от имотите, описани в Приложение № 1 към Договора и в Анекс

№ 1 към Договора са с разлика по-голяма от допустимата по чл. 18 и чл. 19 от Наредба № РД-02-20-5/15.12.2016 г.

По делото е прието заключение по Съдебно-счетоводна експертиза от 21.06.2021 г., в която вещо лице П. е посочила в табличен вид на стр. 11 кои са поземлените имоти, отписани от П. АД с дата 31.12.2018 г. вследствие на Договора със [фирма]. Установява още, че отделните поземлени имоти, обект на Анекс 1 от 05.04.2019 г. към Договора от 31.12.2018 г. са заприходени при [фирма] с дата 31.12.2018 г., като същите са посочени в колона № 8 на Таблица № 1 в констативно-съобрижителната част на заключението. При отговора си на третия поставен въпрос вещото лице е заключило, че поземлените имоти, сравнени по идентификатори и квадратура и заприходени при [фирма], съответстват на поземлените имоти, отписани от П. АД. Налице е съвпадение на тези активи с описаните активи в Анекс 1 от 05.04.2019 г., като изписаните поземлени имоти от П. АД с обща квадратура от 3 444 697 кв. м. съвпадат с квадратурата на заприходените от [фирма] поземлени имоти и отговарят на общата площ, записана в римско I, точка 30 на стр. 12 от Договора, която също е 3 444 697 кв. м. На последния поставен въпрос по ССЧЕ вещото лице е отговорило, че процесната фактура № [ЕГН]/05.04.2019 г., издадена от П. АД към [фирма] е отразена в дневника за продажби, в справка-декларацията и в Уведомление за приемане на отчетни регистри по ЗДДС, подадени от П. АД за данъчен период м. 01.2019 г. Декларираният резултат по справка-декларация за м. 01.2019 г. е ДДС за внасяне в размер на 38 218 571,37 лв., които са внесени на 14.02.2019 г. по сметка на ТД на НАП ГДО.

Представени са от жалбоподателя отчети от 09.01.2020 г., 15.01.2021 г., 07.05.2021 г., 08.07.2021 г., 27.08.2021 г. и 11.10.2021 г. за извършените дейности от [фирма] във връзка с лизинговите имоти от П. в района на К., както и електронни файлове, предоставени на вещото лице за целите на съставянето на допълнителната СТЕ, а именно цифровия модел на терена.

Прието е допълнително заключение по СТЕ от 09.05.2022 г., с което вещото лице е установило, че имот с идентификатор 07140.8153.17 по КК няма имотна граница от изток, при границата му с имоти с идентификатори 87401.7570.16 и 87401.7570.15, като вместо имотна граница в цифровия модел има землищна граница между землищата на [населено място]-СО-район „К.“, обл. С. и землище [населено място], район „К.“-СО, обл. С.. По представения цифров модел изчислената площ на имот с идентификатор 07140.8153.17, с ползване на източна граница на имота линията на землищната граница е 688 179 кв. м., която площ съответства на площта по КК. Вещото лице в табличен вид е посочило в кои УПИ и улици попадат площите на имота.

С оглед на така установената фактическа обстановка, Административен съд София – град, III отделение, 46-и състав, намира предявената жалба за процесуално допустима, подадена в преклузивния срок по чл. 156, ал.1 ДОПК от процесуален представител на легитимирана страна и при наличие на правен интерес от обжалване.

Разгледана по същество, същата се явява ОСНОВАТЕЛНА. Съображенията за това са следните:

Съгласно чл. 160, ал. 2 ДОПК съдът преценява законосъобразността и обосноваването на РА, като преценява дали е издаден от компетентен орган и в съответната форма, спазени ли са процесуалните и материалноправните разпоредби по издаването му.

РА е издаден от компетентен орган – този, който е възложил ревизията и от

ръководителя на ревизията в съответствие с изискванията на чл. 119, ал. 2 ДОПК, както и Тълкувателно решение № 5/13.12.2016 г. на ВАС по тълк. дело № 10/2016 г.

Съдът намира, че не са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила, които да повлияят на законосъобразността на процесния акт. Спазени са процесуалните правила за започване, извършване и приключване на ревизионното производство, ревизираното лице е надлежно уведомявано за съответните процесуални действия и издавани актове в хода на ревизията, събирани са относимите доказателства, чрез допустимите способи и доказателствени средства. Анализът на процесния РА установява, че той съдържа необходимия реквизит по чл. 120, ал. 1, т. 5 ДОПК – в акта са посочени мотиви за неговото издаване, а възраженията на жалбоподателя са обсъдени. Неоснователно е оплакването, че органът по приходите е нарушил разпоредбата на чл. 120, ал. 1, т. 5 ДОПК. Не може да бъде приет за правилен доводът на жалбоподателя, че, изпълнявайки задължението си за излагане на собствени мотиви в РА, органът по приходите е извършил съществено нарушение на административнопроизводствените правила по смисъла на чл. 146, т. 3 АПК. Действително ВАС в цитирано от жалбоподателя ТР № 5/22.06.2015 г. по т. д. № 4/2014 г. е акцентирал върху необходимостта от мотиви в ревизионния акт, дори когато констатациите в ревизионния доклад се възприемат от издателя на ревизионния акт. Неизлагането на собствени мотиви от органът по приходите безспорно би съставлявало процесуално нарушение, но не и съществено такова.

Претендира се данъчен кредит въз основа на договор за лизинг на недвижим имот.

В практиката на Съда на ЕС се приема, че трябва да се прави разлика между оперативен и финансов лизинг, като последният се отличава с това, че на лизингополучателя се прехвърлят всички рискове и изгоди от собствеността или че стойността от вноските е практически е идентична с пазарната стойност на стоката - решение по дело C-118/2011 г. В същото решение Съдът уточнява, че понятието доставка на стока не се отнася само до прехвърлянето на собственост в предвидените от приложимото национално право форми, а включва всяка сделка по прехвърляне на материална вещ от определено лице, което овластява друго лице да се разпорежда фактически с нея като собственик. Затова е прието, че в хипотезата, при която в договора за лизинг на актив се предвижда в края на договора да се прехвърли собствеността на актива на лизингополучателя, сделката се приравнява на придобиване на дълготраен актив.

След като в договора е предвидено прехвърляне на собствеността върху недвижимите имоти във всеки един момент по време на срока на Договора или след изтичането му, то следва да се приеме, че е изпълнено изискването на чл. 6, ал. 2, т. 3 ЗДДС, която приравнява на доставка на стока, когато е фактически предоставена стока по лизингов договор, в който изрично е предвидено прехвърляне собствеността върху нея. Обстоятелството, че в процесния договор за лизинг не е уговорена само опция за прехвърляне на собствеността върху стоката, е постигнато изрично съглашение за прехвърляне на собствеността разкриват клаузите на чл. 52 – чл. 58).

Предмет на разглеждане е доставката по Фактура № [ЕГН]/04.01.2019 г., издадена от П. АД на [фирма]. Съгласно чл. 68 ЗДДС данъчен кредит е сумата на данъка, която регистрираното лице има право да приспадне от данъчните си задължения по този закон за получени от него стоки или услуги по облагаеми доставки. Чл. 69, ал. 1 ЗДДС предвижда изискването стоките или услугите, предмет на доставката, да се използват

за целите на извършваните от регистрираното лице облагаеми доставки, за да има право лицето да приспадне данъка за стоките или услугите, които доставчикът – регистрирано по този закон лице, му е доставил или предстои да му доставки. Правото на приспадане на данъчен кредит възниква за получателя, при условие, че същият притежава данъчен документ, издаден по реда на ЗДДС и съдържащ изискуемите реквизити.

В този смисъл е и т. 53 от решение от 19 септември 2000 г., постановено по дело С-454/98, С. – правото на данъчен кредит се упражнява само във връзка с дължимия ДДС, т. е. този, който съответства на осъществена облагаема доставка. Съгласно решение на С. от 29.04.2004 г. по дело С-152/02, Пето отделение правото на приспадане следва да бъде упражнено, щом са изпълнени две кумулативно необходими изисквания: стоките да са били доставени или услугите – извършени, и данъчно задълженото лице да притежава фактура или документ, служещ за фактура по критериите на съответната държава.

Чл. 6, ал. 1 от ЗДДС (в сила от 01.01.2007 г.) определя като доставка на стока прехвърлянето на правото на собственост или друго вещно право върху стоката. Датата на прехвърляне на собствеността или датата на извършване на услугата представляват данъчно събитие по смисъла на чл. 25 от ЗДДС. На тази датата се поражда задължение за доставчика да начисли данък и съответно – право на получателя да ползва данъчен кредит – ако са издадени фактури, начислен е данък, както и е налице фактически извършена стопанска операция.

От тълкуване на чл. 68, ал. 1, т. 1 от ЗДДС, във връзка с чл. 6, ал. 1 и чл. 9, ал. 1 от ЗДДС следва извод, че изискването за наличие на реална доставка е предпоставка за възникване на данъчно събитие като условие за дължимост на ДДС и оттам – за упражняване на правото на приспадане на платения данък като данъчен кредит. Ето защо съдът е длъжен да изследва реалността на доставката. В този смисъл са и решения СЕС по тълкуване на Директива 2006/112/ЕО на Съвета от 28.11.2006 г. (т. 32 на решение 06.12.2012 г. по дело С-285/2011 г., решение от 31.01.2013 г. по дело С-643/11 г., решение от 29.04.2004 г. по дело С-152/02 и др.).

Установяване реалността на доставката на стока изисква доказване наличието на стоката в патримониума на доставчика, преминаването ѝ (прехвърляне на собствеността) в патримониума на получателя, както и други съпътстващи факти като извършен транспорт, място на предаване и приемане, място на съхранение при доставчика и при получателя, лицата, участвали в товаро-разтоварни дейности, предаване и получаване на стоките. Във всеки конкретен случай се държи сметка за естеството на доставките – вида на стоките, както и всички условия, при които са сключени сделките.

Съдът намира, че фактът на извършената доставка, а именно предаването на предмета на договора за финансов лизинг – недвижимите имоти с обща площ от 3 444 697 кв.м., се е осъществил. Анализирайки събраните по делото доказателства и съобразявайки разпоредбата на чл. 20 ЗЗД, а именно да тълкува действителната воля на страните, съдът приема, че с Приемо-предавателния протокол от 31.12.2018 г. П. АД предава на [фирма] поземлени имоти с обща площ 3 444 697 кв. м. Изводите си съдът базира на съдържанието на Договора за финансов лизинг, в който в чл. 1, т. 30 е упомената общата площ на имотите – предмет на договора, както и на индивидуализацията на последните чрез графичното им изображение в Част 2 на Приложение № 1 към Договора. Действително е налице разминаване при индивидуализацията на имотите,

съдържаща се в Приложение № 1 към Договора и сключения по-късно Анекс от 05.01.2019 г. Но съдът намира за неоснователни твърденията на органите по приходите, че допълнителното споразумение е изменило предмета на Договора със задна дата, от което следвало, че не е налице реално предаване на имотите и възприема изцяло довода на жалбоподателя, че с Анекса се цели отстраняване на техническа грешка при описанието на площите на отделните имоти. В процесната фактура е посочена именно площта от 3 444 697 кв. м., която ясно обективира намеренията на страните относно предмета на доставка. Още повече, от заключението на приетата по делото Съдебно-техническа експертиза е видно, че тази площ съвпада и със счетоводните операции, извършени от П. АД и жалбоподателя, като Банката е отписала от своето счетоводство недвижими имоти с обща квадратура 3 444 697 кв. м., а [фирма] е записала в своето счетоводство недвижими имоти с обща квадратура 3 444 697 кв. м. и ги е отсчетоводила като ДМА. Счетоводните операции са още едно потвърждение за действителната воля на страните. Приетата СТЕ установява още, че всички 22 броя поземлени имоти, фигуриращи в Приложение № 1 към Договора, присъстват и в Анекса за неговото изменение, който, както е посочено в него, е сключен за допълнително детайлизиране съдържанието на Приложение № 1 и Приложение № 4 от Договора с цел повишаване на тяхната прецизност. С оглед гореизложеното съдът констатира, че към датата на подписване на Приемо-предавателния протокол (31.12.2018 г.) е настъпило данъчното събитие по чл. 6, ал. 2, т. 3 ЗДДС, а именно доставка на стока съгласно чл. 14, ал. 2, б. „б“ от Директива 2006/112/ЕО.

Предметът на Договора за финансов лизинг е очертан в разпоредбата на чл. 3 от същия, според която лизингодателят се задължава при условията и сроковете на Договора да предостави на лизингополучателя, при условията на финансов лизинг, Недвижимите имоти за ползване и развиване срещу възнаграждение, заплащано под формата на лизингови вноски в сроковете и при условията, уговорени в Договора и Приложенията към него, като лизингополучателят се задължава на свой риск и в своя полза да приема, ползва и разработва Недвижимите имоти, съгласно условията на договора и срещу възнаграждение, заплащано под формата на лизингови вноски в сроковете и при условията, уговорени в договора и приложенията към него, като лизингополучателят се задължава на свой риск и в своя полза да приеме, ползва и разработва Недвижимите имоти съгласно условията на Договора и срещу възнаграждение, заплащано под формата на лизингови вноски в сроковете и при условията, уговорени в договора и приложенията към него, като лизингополучателя има право да придобие недвижимите имоти или част от тях, освободени от каквито и да е тежести, освен позволените тежести, като изкупи съгласно условията на Раздел X. от Договора, наименуван „Условия за изкупуване“. Правото на ползване на недвижимите имоти включва също право на ползване на всички сгради и/или помещения, които ще бъдат построени в недвижимите имоти след датата на сключване на договора и ще се притежават от лизингодателя.

Съобразявайки съдържанието ѝ и тълкувайки систематично Договора, съдът приема, че предмет на Договора са поземлените имоти и части от поземлени имоти с обща площ от 3 444 697 кв.м., индивидуализирани в приложение към него, които са предадени на лизингополучателя за ползване и развиване съгласно Приемо-предавателен протокол от 31.12.2018 г. За възникване на данъчното събитие и съответно правото на приспадане на данъчен кредит според практиката на ВАС

(Решение № 6906/09.05.2019 г. по адм. дело № 14057/2018 г.) е достатъчно данъчнозадълженото лице да притежава данъчен документ, съдържащ изискуемите от закона реквизити, данъкът да е начислен във фактурата във връзка с осъществена облагаема доставка и стоката да е използвана за следващите облагаеми доставки на получателя.

Според практиката на СЕС (дело C-126/14 Sveda), който направи инвестиционни разходи с намерението, потвърдено от обективни обстоятелства, да извърши икономическа дейност по смисъла на член 9, параграф 1 от Директивата за ДДС, трябва да се счита за данъчнозадължено лице. Действайки като такова, то следователно има право, в съответствие с член 167 и сл. от тази директива, да приспадне незабавно дължимия или платен ДДС върху инвестиционните разходи, извършени за нуждите на сделките, които възнамерява да направи, и които дават право на приспадане (в този см. Решение G. V. Moineeti, C- 257/11, EU:C:2012:759, т. 27). Това право на приспадане възниква, в съответствие с членове 63 и 167 от Директивата за ДДС, в момента, в който подлежащият на приспадане данък стане изискуем, или в момента на доставяне на стоките (Решение Klub C - 153/11, EU:C:2012:163, т. 36).

По отношение на икономическата дейност по смисъла на член 9, параграф 1 от Директивата за ДДС СЕС е дал тълкуване, че същата обхваща и подготвителните дейности, насочени към бъдещото извършване на основната икономическа дейност на данъчнозадълженото лице (дело C-268/83 R., параграф 23 и дело C-110/94 INZO, параграф 18). Правото на приспадане се запазва, дори ако впоследствие се реши, с оглед на резултатите от проучване на рентабилността, да не се преминава към оперативна фаза, а да се постави дружеството в ликвидация, в резултат на което предвидената икономическа дейност не води до облагани сделки (дело C-110/94 INZO, параграф 20).

В Решение по дело C-153/11 (Клуб О.) СЕС е интерпретирал разпоредбата на член 168, буква а) от Директивата за ДДС в смисъл, че данъчнозадължено лице, което в това си качество е придобило дълготраен актив и го е включило в имуществото на предприятието, има право да приспадне платения за придобиването на този актив ДДС в данъчния период, в който данъкът е станал изискуем, независимо от обстоятелството, че активът не е използван веднага за професионални цели. А в Решение по дело C-118/11 (Е. А. М. О.) е посочил, че когато става дума за дълготраен актив, данъчнозадълженото лице, което го включва изцяло в имуществото на своето предприятие, има право на незабавно приспадане на ДДС.

С оглед изложената практиката на ВАС и СЕС настоящият състав приема за неоснователни твърденията на органите по приходите, че липсата на разрешение за строеж и архитектурен план и неяснотата на обектите, които ще бъдат построени, води до отказ от приспадане на данъчен кредит на жалбоподателя. По делото е преставен Бизнес план за развитие на индустриален парк Проект „К.“, дружеството жалбоподател е извършило плащане на 28.01.2019 г. на една вноска, предвидена за периода 31.12.2018 г. – 30.01.2019 г. в размер на 10 500 000,00 евро, чрез служебно задължаване на банковата сметка на [фирма], налична в П. АД, приети са представените с Молба от 09.05.2022 г. отчети за извършените дейности от [фирма] във връзка с лизинговите имоти от П. в района на К. за периоди от 09.11.2020 г. до 11.10.2021 г. Преценявайки поотделно и в съвкупност събраните по делото

доказателства съдът намира, че е налице намерение от страна на жалбоподателя да извърши икономическа дейност по смисъла на член 9, параграф 1 от Директивата за ДДС във връзка с осъществената доставка. Следователно доколкото и останалите изисквания на ЗДДС са изпълнени, а именно наличието на данъчен документ, съдържащ изискуемите от закона реквизити, начислен данък във фактурата във връзка с осъществена облагаема доставка и включването на получения дълготраен актив в имуществото на предприятието на жалбоподателя, същият има качеството на данъчнозадължено лице, на което следва да се приспадне данъчен кредит.

С оглед гореизложеното неоснователни се явяват твърденията на органите по приходите, касаещи липсата на разрешение за строеж и архитектурен план, липсата на яснота относно бъдещите обекти, които ще бъдат построени и определянето на тяхната цена. Липсата на изброените от органите по приходите документи не е достатъчно основание за отказ от приспадане на данъчен кредит. Предметът на договора за лизинг са единствено поземлените имоти и лизинговата цена е определена единствено за тяхното ползване. Всички останали разходи за развиване на имотите съгласно чл. 8, ал. 2 от Договора ще се поемат от жалбоподателя, което включва и всички разходи за изграждане на сгради и съоръжения върху имотите, като тези бъдещи действия ще бъдат третирани отделно за целите на данъчното облагане.

В този смисъл неправилни са и констатациите на органите по приходите относно сградите, подлежащи на разрушаване. Твърденията на органите по приходите, че със сключения договор за наем между П. АД и А. ИМОТИ Е. за част от съществуващите сгради е възпрепятствано ползването на недвижимите имоти от ревизираното дружество са неоснователни. Сградите, подлежащи на разрушаване, не са предмет на Договора за финансов лизинг. Изрично в чл. 28, ал. 1 от Договора е предвидено, че лизингодателят се задължава за своя сметка и на свой риск да осигури премахването на Недвижимите имоти, подлежащи на Разрушаване до изтичане на Гратисния период. От представеното от Банката обяснение в хода на ревизионното производство става ясно, че договорът за наем е сключен именно с оглед изпълнението на задължението на П. АД да разруши сградите до изтичане на гратисния период. Договорът за наем е сключен със срок до 04.01.2021 г. Гратисният период съгласно Договора за финансов лизинг изтича на 30.06.2021 г. Следователно съдът не приема доводите на органите по приходите, че наемният договор възпрепятства изпълнението на Договора за финансов лизинг. Още повече, в решенията си СЕС, както и в решения на ВАС се приема, че не може получателят по доставката да се държи отговорен за действията или бездействията на своя доставчик и съответно такова поведение да обективира отказ от приспадане на данъчен кредит.

Твърденията на органите по приходите, че дължимото отделно възнаграждение съгласно чл. 4, ал. 5 от Договора за финансов лизинг за ползване на съществуващата инфраструктура означало, че лизинговата цена не била възнаграждения за ползване на Недвижимите имоти, са напълно неоснователни.

Съществуващата инфраструктура съгласно цитираната разпоредба не е предмет на лизинга. Използването на инфраструктурата е предвидено като изключение и именно поради непостоянния характер на това ползване е предвидено отделно възнаграждение, като определените условия за достъп се договарят отделно и не се обхващат от процесния Договор за лизинг.

Съдът не приема за основателни и доводите на органите по приходите, че П. АД имала възможност да извършва подобрения в поземлените имоти, което водело до

затруднения при ползването им от [фирма]. Разпоредбата, на която се позовават органите по приходите, е чл. 53 от Договора за финансов лизинг, предвиждаща, че лизингополучателят или определено от него лице ще заплати на лизингодателя цена за каквито и да е подобрения, сгради или съоръжения, построени от лизингодателя за негова сметка на недвижимите имоти след датата на сключване на договора. Съдът намира, че тази клауза не цели визираното от органите по приходите, а се явява гаранция за интересите на Банката. Доколкото чл. 8, ал. 2, чл. 26, ал. 2 и чл. 34, ал. 2 от Договора за финансов лизинг предвиждат, че подобренията и строителството в недвижимите имоти ще бъде извършено от [фирма] за негова сметка, но от името на П. АД, клаузите на чл. 53 и чл. 55, ал. 2 предвиждат експлицитно, че като изключение лизингополучателят ще заплати на лизингодателя цена за извършените подобрения, т.е. по този начин Банката е застрахована, че ако до момента на изкупуване на имотите, не са заплатени всички разходи от лизингополучателя, както е предвидено, за да настъпят всички условия за изкупуване, следва да се извърши плащане към лизингодателя, което, от своя страна, не означава, че Банката има право да извършва подобрения в поземлените имоти.

Съдът не приема за основателни и твърденията на органите по приходите, че съществува несигурност относно бъдещото изпълнение на Договора. В РА и Решението на Директора на ОДОП-С. за изложени доводи, че договорено плащане на разходите по почистване и почистване във връзка с развитието на имотите (чл. 8, ал. 4 от Договора) – разпределено не по видове разходи между лизингополучателя и лизингодателя, а като общи стойностни диапазони на разходите, създава несигурност относно изпълнението на Договора за финансов лизинг. Приходните органи са обосנוвали своя отказ и с това, че жалбоподателят е новосъздадено дружество с капитал от 100 лв., без история, без персонал, което не е извършило доставки. Както съдът отбеляза и по-горе налице са всички изисквания към момента на издаване на процесната фактура за приспадане на данъчния кредит и твърдяната вероятната невъзможност [фирма] да изпълни Договора за финансов лизинг не е достатъчно основание, което да обоснове отказ от приспадане на данъчен кредит.

Органите по приходите неоснователно са обосנוвали отказа за признаване правото на данъчен кредит на жалбоподателя и с констатациите, че Договорът за финансов лизинг е неизпълним поради необходимостта от извършване на бъдещи действия по Закона за устройство на територията от Банката, необходими при реализацията на му, с което се нарушавали разпоредбите на ЗКИ. Всички действия по изграждане на сгради и съоръжения върху недвижимите имоти – предмет на финансовия лизинг, следва да се извършват от името на П. АД в съответствие с разпоредбите на ЗУТ, който забранява лизингополучателят директно да сключва договорите с участниците в строителството, тъй като е носител на облигационното право на ползване. Поради тези ограничения страните са предвидили формално участие на Банката в тези процеси, като са гарантирали чрез посочените клаузи всичките разходи да бъдат за лизингополучателя.

Чл. 8, ал. 2 от Договора за финансов лизинг предвижда, че всички разходи за развиване на недвижимите имоти, предмет на лизинга, ще се поемат от [фирма], което включва и всички разходи за изграждане на сгради и съоръжения върху тези имоти след датата на сключване на Договора за финансов лизинг. В допълнение чл. 26, ал. 2 от Договора за финансов лизинг предписва, че всички договори за развиване на имотите, вкл. за изграждане на сгради и съоръжения, ще се сключват от П. АД като

собственик на поземлените имоти, но всички разходи за тяхното изграждане ще са за сметка на [фирма], което следва да ги заплаща предварително. Чл. 34, ал. 2 от Договора предвижда, че [фирма] ще извърши за своя сметка и за свой риск всички необходими правни и фактически действия във връзка с развитието и ползването на недвижимите имоти. Страните са уредили в чл. 53, ал. 1 и чл. 55, ал. 2 както съдът е посочил по-горе, изключение и гаранция за Банката при положение, че разходите не са поети навременно от лизингополучателя.

Съдът намира, че в случая не е налице нарушение на чл. 2, ал. 4 ЗКИ, която ограничава Банката да извършва по занятие други дейности извън посочените в ал. 1 и 2, освен когато това е необходимо във връзка с осъществяването на дейността ѝ или в процеса на събиране на вземанията си по предоставени кредити. Специфичното предназначение на лизинговата вещь (поземлените имоти) е да бъде използвана от лизингополучателя с цел застрояване и използване след това на построените сгради и земята заедно с тях. Настоящият състав счита, че уредените в Договора дейности попадат в категорията на необходими дейности във връзка с осъществяването на дейността на банката. Чл. 2, ал. 2, т. 6 ЗКИ предвижда, че банките могат да извършват финансов лизинг. Уговорените клаузи между страните целят изпълнение на изискванията на ЗУТ. Налице са достатъчно гаранции, че Банката ще предприема действия формално, като възникналите разходи ще бъдат поети от лизингополучателя, което минимализира риска за кредитната институция и доколкото тези дейности целят реализация на Договора за финансов лизинг, същите не излизат извън позволения обхват на нормата на чл. 2, ал. 4 ЗКИ.

Предвид всичко изложено съдът намира, че изводите на приходната администрация за непризнаване правото на данъчен кредит са незаконосъобразни, поради което издаденият РА следва да бъде отменен.

При този изход на делото на основание чл. 161 ДОПК се дължат претендираните от жалбоподателя разноси в размер на 50 лева държавна такса, 1 500 лв. депозити за вещи лица и 2 2000 лв. адвокатски хонорар.

Воден от гореизложеното и на основание чл. 160, ал.1 ДОПК Административен съд София град, III отделение, 46-и състав:

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на [фирма], ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление: [населено място], п.к. 1124, р-н С., [улица], [жилищен адрес] представявано от В. Р. А., Ревизионен акт № Р-22221019002762-091-001/11.12.2019 г., издаден от Териториалната дирекция на Национална агенция за приходите (ТД на НАП) – [населено място], потвърден с Решение № 651/23.04.2020 г. на Директора на Дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“ (ДОДОП), [населено място].

ОСЪЖДА Дирекция ОДОП-С. да заплати на [фирма], ЕИК[ЕИК], сумата от 2200 /две хиляди и двеста/ лева, разноси, от които 50 лева внесена държавна такса, 1 500 лева внесени депозити за възнаграждения на вещи лица и 1800 лева платено адвокатско възнаграждение.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Върховния административен съд на

Република България в 14-дневен срок от получаване на препис от същото съгласно разпоредбата на 160, ал.6 ДОПК във вр. с чл. 211, ал.1 АПК.

СЪДИЯ: